

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2091/2021
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Сурла, адвокат из ..., против тужене „MTS Banke“ из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 548/20 од 24.11.2020. године, на седници одржаној 20.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 548/20 од 24.11.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 548/20 од 24.11.2020. године.

Образложење

Основни суд у Краљеву, пресудом П 217/20 од 03.08.2020. године, утврдио је да су одредбе Уговора о готовинском кредиту за пензионере број ... од 29.11.2019. године, закљученог између тужиоца као корисника кредита и тужене и то одредба члана 5. став 1. која гласи: „Корисник кредита се обавезује да банци плати једнократну фиксну накнаду на име обраде кредитног захтева у висини од 2% од износа одобреног кредита у случају када нема отворен текући рачун у банци на који усмерава уплату пензије“ и одредба члана 5. став 4. која гласи: „Накнада из става 1. овог члана доспева за плаћање пре пуштања кредита у коришћење“ ништаве и да не производе правно дејство (став први изреке). Обавезао је тужену да плати тужиоцу на име стицања без основа износ од 23.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.11.2019. године до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема овереног преписа пресуде (став други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у року од осам дана од дана пријема овереног преписа пресуде, у износу од 19.140,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате (став трећи изреке).

Виши суд у Краљеву, пресудом Гж 548/20 од 24.11.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву П 217/20 од 03.08.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Према оцени овога суда побијана другостепена пресуда је у складу са наведеним правним ставом, због чега нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 07.02.2020. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 23.000,00 динара.

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужене није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**